

Vjacseszláv Ivanovics Ivanov
Bronzlovas
Медний Всадник

Itt e képzelt Palmirában,
Itt e sarki délibábban,
Jöjj költőddel e világba,
Tengerparti sugárzásban,

Kit Ariadnának látlak
Tüzes kupáddal kezedben,
Flótán játszva mélabús dalt,
Vagy ámítva vad zenével, –

Hol himnuszok és fürtök közt
Bacchus vetkőzik a kéjnek...
Bús órán, mint füstfelhőkön,
Fakó topázok enyésznek,

Pörögve szép szabad táncba
Alkonyi levélhullásban,
Bújva esti maskarába,
Dalolj menád modorában!

Hiúzirhád szürkés-sárga
Koszorúzva fenyőtűvel,
Forgószéltől felkavarva
Részeg viharként pörögj fel!...

Állsz, lehajtva a melledre
Lelkes arcod, nyúzott arcod.
Szerteszórod letépkedve
A sok hulló rózsaszirmot

Unott kézzel a sötétbe
És a ködülte rostokba,
S mintha angyaloknak könnye,
Rózsa csapódik ablakba –

S nyugalom lett. Kuszálódván
Kékesszürke hullámokban
Mind elomlott – s átváltoztál
Lassan... Szegényes csuhában

Szibillának tűntél éjjel...
Megőszülve most mit mormogsz?
Fenyegetsz a sírral engem?
Vagy tán világvéget jósolsz?

Ujj a szájon hallgatásnak
Jele – s a halk beszéden át
Hallom rezes vágatásnak
Harsány s nehéz dobogását...

Megdöbbenek, s felkiáltok:
„Szűzlány, borzasztó ez nékem,
Dühödt rezes trappolások
Bilincses bűvöletében...”

S a Szibilla: „No, mily tompán
Csapódik a réz bádognak...
A lópaták most épp hullán,
A hullákon kopogtatnak...”
1905 – 1907

A Szép nomádjai Кочевники Красоты

Tiétek – őssereg fák,
Temetők szűk tere,
A vándorló szabadság,
A Szép ígérete.

Minden nap változást ad,
Minden nap új tanyát:
A vándorlás csalás csak.
Örök fogsággal áld.

Ó, higgyetek csodákat,
S a ködvárról mesét,
Tavaszkok smaragdjának,
S hogy tágas minden ég!

Művész, mind, küldd rohamra
Sok ábrándménésed,
Hogy bekalászosítsa
Az ugar földeket!

Otthagyva tág mezőidet
Mint orkán törj be had,
Ahol igában görnyed
Rónán a büszke rab!

Dúld édenük, Attila, –
Tapsd a szűz határt,
És néked kél a csillag,
S a réten új virág.

1906

Hasonmás Двойник

Kriptába zártál be, a föld alá,
Bort és kenyeret adtál be ablakán,
S nevetve szólsz: „Légy ittas s jóllakott!
Nem feledlek, hozzád jó vagyok.”

És besuttogsz az ablakon: „Láttál hiszen,
Hát vidám legyél és estig énekelj!
Este is eljövök, hogy átdalold az éjt:
Hangod kedves, s minden, mi tiéd...”

A föld alatt a fényes napot dalolom.
Szerelmemet irántad, fényes napom,
A te győztes arcod magasztalom...
S a hasonmásom velem dalol.

Hol vagy barát? Ki rozsdás zár mögé belépsz;
Énekelni velem napom dicséretét, –
„Éneklem napodat, itt a falban, és
Hasonmásod vagyok. Nevem – megvetés”.
1906. szeptember

Idegen Неведомое

Ősz... A nap az erdő felett már kel fel –
Vörösen fellángol, s bíborba vált.
Terjed a tűz gond nélkül a szélben...
Felhők közül kemény világra lát:
Őszi szántás, barna fenyőfa,
átázott mulcs, rothadó széna.

Gyötrődik a nap, de átfúrja magát –
Valaki elé felhőhálót fon,
Fenyves dereng neki, füstölgő lép,
Szurdokban árad, réten araszol,
Tisztásokon a ló megijed,
Féli e tájat, zord idegent.
1907

DANA PUHOSH: A maya jóslat

Szivárvány

Радуга

E hegyeknek jó barátja,
A nagy hullámokat látva
Viharban szegény halásznak
Csónakját ő menti meg, –
Földi port tudva szememben
Mosta áradó erővel,
Száritotta heves széllel,
S hozott felhőhíreket.

Égi párja a szivárvány
Mély örvénynek, sebes árnak,
Völgyek sötét bíborának
Ölelt hegyi halmokat.
Mosoly volt az éter vásznán,
S mint a vékony füst az oltárt,
Lelkes ragyogása átjárt,
Smaragd hegyoldalakat.

S öröm tárult eléem akkor
Hétszín Égi kapu ott fenn
– Nem szememben, a hitemben,
Hiszen én vak voltam itt
(Lángolt gyönyörben csak lelkem,
És fogta fel ilyen hévvel!), --
Felvidített melegével,
Rózsával egy sziklasírt.

Aranyszínben, rózsaszínben
Üstökömről hajszál lógott,
S hallottam egy csengő hangot:
„Kedves, gyere sebesen!”
Finom gyolcs gomolygott, lebbent,

S feneketlen nagy mélységben
A nap ott állt én mögöttem,
S két nap itta: két szemem.
1912

Lángi Péter fordításai

Vjacseszlav Ivanovics Ivanov (1866, Moszkva - 1949, Róma). A moszkvai egyetemen történelmet és filológiát tanult. Berlinben, Párizsban is megfordul kutatóként, előadóként. Az antik történelemmel foglalkozik. Két évtizeden át tanulmányozza a Dionüszosz-kultuszt. 1905-től Oroszországban az új művészet elismert teoretikusává válik. Költőket, filozófusokat, művészeket gyűjt maga köré, kapcsolatban áll a pétervári Vallási és Filozófiai Társulattal is, és munkatársa több folyóiratnak. Poeta doctus. Verseiben mítoszok ötvöződnek, de a nemzeti hagyományokat akarja folytatni. Dionüszosz és Krisztust, a nietzscheánus individualizmust és a szolovjovi közösségi elméletet szeretné összebékíteni. Felesége halála után, 1924-ben engedélyezik külföldre távozását, leányával és kiskorú fiával Olaszországba utazik. Itt szorosan kötődik a katolikus egyházhoz, a páduai egyetem professzora.